

Toldi Dorottya: Édeseim

(A novella a Gödöllői Irodalmi Díj 2024 pályázaton 2. helyezést ért el.)

Ágota sosem volt egyedül. Bár a férje már vagy két éve elfelejtett hazajönni az ausztriai idenymunkából, három gyereke mindig ott matatott, szuszogott, ténfergett vagy éppen toporzékolt mellette. Hol a kezét rágták fel könyékig, hol egymás hátába vágtak mély, maradandó nyommal járó krátereket.

Ágota nem sok mindent tudott tenni a növekvő káosz ellen. Kormányozta kis hajójukat, néha pedig arról álmodozott, hogy kidobja a gyerekeket a vízbe. Minden percben ott voltak. Mikor bugyogott reggel a forralóban az instant kávéhoz betöltött víz, mikor az arcát törölte szárazra, mikor a vécét öblítette maga után. Ágota gyakran mosta karjait, a lábát. Úgy érezte méz folyik végig a végtagjain, a gyerekeit, nagy zöld potrohos legyeket, édes-halálos csapdába ejtve.

Az egész azzal kezdődött, mikor az az új német üzletlanc boltot nyitott a szomszéd településen. Csinnadratta, lufi a gyerekeknek, ingyen fagyi, ugrálóvár, bevezető akciós árak. A tömegben Ágotának nem is volt kedves szétnézni, majd nyugodtabb körülmények között, gondolta. A gyerekei azért ugrottak, nyaltak, lufit fogtak, elengedtek, ordítottak, indulásnál hisztiztek. Pár nap múlva, mikor a gyerekek elaludtak, Ágota visszaosont felderíteni. Mosópor jó árban, a zöldség import, a tejtermékek között sok az ismeretlen, ki kell tapasztalni a joghurtokat, minden más ugyanolyan, mint máshol. A kasszánál nem volt hosszú a sor, szemmagasságban mégis sikerült felfedeznie az egyesével csomagolt cukrászsüteményeket. Linzerkarika, isler, mignon.

Mindből vett egyet. Majd apránként megeszi. A gyerekek elől persze rejtenei kell. Halálosan fáradt volt, kellett az energia. Hosszú nap, megérdemli. Hosszú élet, megérdemli. Komótosan becsatolta magát a volán mögé, de mielőtt indított volna kibontotta az egyik süteményt. Cukros illat, ipari lekvár íz. Két perc sem kellett, hogy teljesen eltűnjön. Hosszú másodpercekig érezte még az apró porcukor morzsákat feloldódni a szájpaddlásán. Mikor már hűlt helyük sem volt, nyelvével még akkor is a sima felületen körözött. Egye fene, kibontja a másikat is. Úgysem jön majd ide gyakran, messze van, na meg a gyerekektől nem is lehet. Nagy ritkán, ha elalvás után egyedül hagyja őket, folyamatosan szorong, nehogy valami baj történjen.

Végül kibontotta a harmadikat is. Az utolsó falat már nem esett olyan jól. Tömény. Kicsit a hideg is kirázta a tömény édességtől.

Következő este megint jött. Aztán megint. És megint.

Már napközben arra a szabadsággal keveredő lelkiismeret-furdalásra gondolt, amit az olvadozó édes ízhez párosított az agya. A tilosban járás mámore úrrá lett rajta, Ágota észrevétlen lubickolt át gyerekestül az egész napon, hogy aztán este remegő kézzel téphesse fel egymás után az újabb műanyag csomagolásokat.

Ha a teendőktől nem tudott elszakadni otthonról, csalódottan más édeset keresett. Csoki, kakaó, keksz, puding. Ha már semmi sem volt a közelben, cukrozott tejföl, méz, de hamar eljutott a kockacukor, majd a natúr cukor dugikanalazásához.

Egy nyálkás őszi napon történt, hogy az autó már reggel nem indult, a kamra üresen ásított a lagymatag időben. A gyerekek indián táncot jártak, Ágota feje hasogatott. Csak az édességre tudod gondolni. Látása elhomályosult, akváriumhallása meggátolta, hogy felismerje a saját gyerekei sikítását. Megette őket. Módszeresen, egymásután, mindháromat. Elégedettségbe keveredő zavar lett úrrá rajta. Évek óta nem tapasztalt csend ült a házra. Ágota a kanapén ruhástul aludt el. Pihentető, mély hortyogásából a másnap reggeli éles fény ébresztette. A fürdőszobai tükörbe pillantva egy rég elfelejtett szőke nőt látott. Elcsodálkozott magán, jókedvében kisminkelte a kisimult arcot. Megitta a kávéját, végig pörgette a híreket a mobilján.

Akkor kerítette először hatalmába a furcsa érzés. Csodálkozva majd egyre jobban kétségbeesve kereste a gyerekeket. Hogy is nem tűnt fel eddig, hogy nincsenek itt?!

A rendőrség hónapokig nyomozott, az akta évekig nyitva maradt, eredménytelenül. Ágotát hiába faggatták, még hipnózisnak is alávetette magát, tudatából mégis nyomtalanul vészelt el gyermekei

eltűnésének napja. Néha hallja a hangjukat, éjjel verejtéktől izzadva ébred, rohan át a gyerekszobába, hogy visszasimogassa őket álmukba, máskor látja az utolsó huncut lépteiket, amivel bebújnak a kanapé mögé, és lélegzetvisszafojtva várják, hogy megtalálja őket. De nincsenek ott.

A gyerekek sosem kerültek elő. Azóta Ágota szépen sminkelve, frissen mosott hajjal és egy tál süteménnyel naponta jár a szomszédba, hogy halljon egy kis gyerekzsivajt.

Édeseim, gondolja, és zavart félmosollyal osztja szét a finomságot az őrjöngő gyerekek között.

Egy kis tányérral azért mindig hagy otthon is.